

PROVOCAREA MUZEOGRAFULUI - UN STANDARD UNIC DE DOCUMENTARE MUZEALĂ?

Faith TEH ENG ENG

Vreau să încep cu prezentarea orașului Singapore, deoarece acest lucru ne-ar putea ajuta să înțelegem mai bine contextul care fixează problemele ridicate de standardele de documentare ale colecțiilor noastre de patrimoniu.

Singapore este o metropolă extrem de urbanizată și cosmopolită. Caracterizat de zgârie-nori, clădiri comerciale, peisaje și populație diversă, orașul este căminul a aproximativ 4 milioane de oameni. Datorită situației din apropierea ecuatorului, aici există mult soare tot timpul anului, cu temperaturi de 27°C la 35 °C și umiditate relativă al cărui nivel fluctuează de la 75% la 90%. Pentru a ne localiza pe hartă, ne aflăm în Asia de Sud-Est, la extremitatea sudică a Peninsulei Malay. Poziția geografică strategică asigură un canal important ce leagă Oceanul Indian în Vest cu Marea Chinei de Sud în est, făcându-l cel mai important port și centru comercial din Asia de Sud-Est. Suprafața totală a republicii este de 685 de km², cu o populație multirasială, constând în: majoritatea chinezi (77%), malayezieni (14%), indieni (8%) și euroasiatici (1%). Malayezieni sunt rasa indigenă. În mod virtual, toți locuitorii sunt descendenți ai imigranților din China, India și din alte părți ale Asiei de Sud-Est care, apoi, s-au mutat mai la sud de Singapore. Migrația în masă a avut loc imediat după fondarea orașului, în 1819, de către britanici. Singapore a rămas colonie britanică până la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial și a devenit republică în 1965. Lipsită de resurse naturale, comerțul și

activitățile legate de el au fost principalul suport economic al orașului Singapore până la jumătatea secolului al 20-lea. Astăzi, serviciile portuare, cele bancare și financiare, industria ușoară, ospitalitatea și, tot mai mult, serviciile de sănătate și educație contribuie la dezvoltarea economică a Singapore.

Privind demografia rezidenților din Singapore și activitățile de comerț febril care au avut loc în anii formării, cineva și-ar putea imagina diferite culturi, limbaj, arte și stil de viață pe care le-ar fi adus acești imigranți și schimburile ce au avut loc între primii rezidenți. Căsătoriile interrasiale erau comune. Activitățile comerciale nu au fost limitate la India și China. Comerțul în Asia de Sud-Est a deschis, de asemenea, oportunități de contacte cu alte culturi, religii, limbi și moduri de viață din această regiune. Fuziunea culturală din interiorul comunității este, astfel, una obișnuită. Ca și în alte părți din Asia de Sud-Est, rase diferite au dezvoltat versiuni proprii de cultură, tipuri de mâncare și chiar limbi. Datorită diversității populației în Singapore, libertatea religioasă este practică la scară largă. Avem în total șapte religii. Fiecare grup rasial are, într-o mare măsură, propria sa cultură distinctă. În afară de engleză, ca limbă principală și oficială, avem alte trei limbi oficiale și anume mandarina, malayeziana și tamil. Există, de asemenea, aproximativ alte nouă limbi materne, pe care le denumim „limbi native”, atunci când le folosim în documentarea colecțiilor. Cineva și-ar putea astfel imagina cât de complex și provocator este să faci documentarea

unui obiect folosit de diferite culturi și oameni în Singapore. Este plăcerea mea să vă împărtășesc cum, în calitate de custozii ai colecțiilor, tratăm aceste provocări în procedurile de documentare a colecțiilor noastre.

Centrul de Conservare a Patrimoniului (CCP), o instituție a Comitetului Culturii Naționale este însărcinat cu responsabilitățile de documentare, administrare și conservare a colecțiilor celor trei muzee naționale, Muzeul Național al Singapore, Muzeul Civilizațiilor Asiatice și Muzeul de Artă al Singapore. În CCP, managementul colecțiilor este asigurat de Departamentul de Inventariere, în timp ce Departamentul de Conservare se ocupă atât de aspectele de prevenire, cât și de cele de intervenție ale conservării. Depozitele centrale și laboratoarele de conservare găzduiesc o miriadă de colecții, de la lucrări de artă modernă, la antichități prețioase și cele populare. Înregistrările colecțiilor sunt create atât în format electronic, cât și pe hârtie. Pentru a facilita managementul colecțiilor și procesele de conservare preventivă, majoritatea artefactelor sunt catalogate și depozitate în funcție de compoziția materialului din care sunt fabricate, în camere de depozit cu climatizare diferită. Ocazional, atunci când este greu să te decizi asupra compoziției materiale a artefactului, de exemplu, tipuri de colecții amestecate, utilitatea originală a artefactului este determinantă în exercițiul de catalogare. Astfel de metode de catalogare ne-au servit bine până recent. Deși puteam să asigurăm o contabilizarea bună a inventarului și posteritatea colecțiilor aflate în grija noastră, eram, totuși, confrunțați cu probleme ce rezultau din cererile tot mai mari de acces la colecții, pe plan intern. Rădăcina problemei era standardul inconsistent de documentare folosit pentru aceste colecții și o funcționare descentralizată a procesului de documentare.

Din punct de vedere istoric, înainte de înființarea unei Unități de Colecții în 1991, care a devenit CCP în 1998, înregistrarea colecțiilor era făcută în moduri diferite, pe nivele variate de informare, pe parcursul procesului de documentare. Unele înregistrări de colecții conțineau informații bogate, dar multe erau fie incomplete, fie nu exista nici o informație. Tipurile de informații erau, de asemenea, diferite. Unele înregistrări aveau detaliile de achiziție, însă, în alte înregistrări, nu se regăseau asemenea detalii. Nu existau nici linii directoare clare referitoare la tipurile și nivelurile de informații ce urmau a fi înregistrate într-o achiziție și procesele de acces. Toate acestea se datorau absenței unor standarde de înregistrare în întregul proces.

Lipsa unui control al terminologiei și a unui lexicon potrivit colecțiilor noastre asiatice și locale este o altă problemă cu care ne-am confruntat. Toate colecțiile noastre sunt din Asia de Sud-Est. Muzeografiile erau confrunțați cu problema alegerii limbii, între cea nativă sau engleza. Suntem conștienți că este uneori dificil să descrii adecvat un obiect atunci când înlocuiești un cuvânt nativ, cu conotații culturale și ceremoniale bogate, cu un cuvânt în engleză. Însemnătatea obiectului se pierde dacă nu găsim un cuvânt potrivit pentru a-l descrie. Există multe exemple, însă pentru scopul acestei prezentări, doresc să dau drept exemplu patru tipuri de obiecte, pentru a-mi ilustra punctul meu de vedere. De exemplu, cuvântul malayezian 'keris' are un înțeles total diferit comparat cu cuvintele din engleză 'dagger' (pumnal) sau 'knife' (cuțit), deși, din punct de vedere tehnic, toate descrierile sunt corecte. Să luăm un alt exemplu cuvântul englezesc 'Shrine' (Altar) ori 'Temple Model' (măcheta de templu) nu pot înlocui în mod adecvat cuvântul nativ "Gopuram". Ambele tipuri de obiecte sunt folosite

în context cultural, ceremonial și religios. Dacă nu folosim o descriere nativă pentru a descrie obiectele, contextul în care ambele obiecte au fost folosite se va pierde.

De asemenea, există mai multe modalități de a descrie un obiect. De exemplu, putem descrie o piesă textilă în funcție de funcționalitatea sa, materialele sau tehnica folosită în fabricarea sa. Putem denumi o fustă tubulară folosind termeni variați. Putem spune că este „o fustă tubulară”, „un sarong”, „o haină”, o „textilă” sau „haină vopsită”. Toți termenii sunt corecți. Provocarea este cum ne decidem în final asupra termenului folosit pentru a descrie obiectul. Procesul de selecție poate fi subiectiv și va avea un impact asupra funcțiilor de căutare ale oricărei baze de date de colecții, datorită opțiunilor largi în alegerea descrierilor valabile.

Este întotdeauna ideal ca un obiect să fie descris corect și concis. Pentru a face acest lucru, este necesară folosirea descriptorilor non-englezești, de exemplu limbile materne. Termenul cantonez *'cheongsum'* nu poate fi înlocuit, în mod corect, de cuvântul englezesc *'dress'* (rochie) sau de cuvintele *'Chinese long dress'* (rochie chinezească lungă), deoarece există mai multe tipuri de rochii chinezești, inclusiv costume purtate de femeile chineze. *'Cheongsum'* se referă la un tip specific de modă feminină chinezească.

Presupunând că ne-am decis să folosim acești descriptori nativi și nu avem nici o problemă în a-i înțelege, adică avem competențe lingvistice, problemele noastre, însă, nu se opresc aici. Nimeni din afara regiunii noastre este capabil să acceseze în mod efectiv colecțiile noastre datorită barierei lingvistice. Putem avea doar o audiență minimă, care are avantajele lingvistice. Această problemă nu se referă doar la audiența internațională, ci este relevantă și pentru cea locală, pentru că nu toată lumea folosește aceste limbi.

De asemenea, cu excepția malayeziei, folosirea alfabetelor în aceste descrieri native poate duce la o altă problemă, pentru că nu există un mod „oficial” sau „corect” de transcriere al acestor cuvinte. Este acceptat să aranjezi literele într-o formă cât de lungă posibil ca ele să sune cât mai aproape de pronunția termenilor nativi. De exemplu, pot să scriu *'cheongsum'* ca *'cheongsam'* cât de lung posibil ca să apară precum termenul din dialectul cantonez atunci când e pronunțat. Am citat limba malayeziană ca excepție datorită folosirii alfabetelor în scris, însă este foarte posibil ca anumite cuvinte malayeziene să fie ortografiate diferit, pentru că oamenii din diferite părți ale regiunilor din Asia pronunță diferit acești termeni malayezieni. De exemplu, putem folosi cuvintele malayeziene *'sarong'* sau *'sarung'* pentru a descrie o îmbrăcăminte tubulară. Ambele transcrieri sunt corecte. Toate aceste flexibilități și inconsistențe pot afecta funcția de căutare a bazei de date a colecțiilor. Căutarea înregistrărilor manuale este aproape imposibilă și extrem de ineficientă datorită volumului colecțiilor noastre. Avem peste 108.000 de artefacte în colecțiile noastre. Incluzând înregistrările create pentru părți individuale ale unui obiect, un număr estimativ de înregistrări manuale se ridică la în jur de jumătate de milion.

Ca o consecință a celor schițate mai sus, pașii spre îmbunătățirea standardelor de documentare a colecțiilor noastre au început în 1991 când a fost înființată Unitatea de Colecții. Colecțiile au fost în acel moment administrate în mod centralizat, ducând, astfel, la crearea primului standard pentru documentarea colecțiilor. Acest format de standard s-a dovedit a fi un ghid de documentare bun. 37 de categorii de artefact au fost, de asemenea, create pentru a facilita procesul de clasificare. Unele categorii de artefacte erau unice și aparțineau unui muzeu.

Fotografierea artefactelor în cadre de 35 mm a început în 1995, urmată de fotografierea digitală în 2003. Au fost făcute încercări de a controla folosirea terminologiei. Descrieri generice, de exemplu îmbrăcăminte, textile, ceramică, sculpturi, au fost folosite în locul termenilor de referință. Termenii nativi care serveau ca bază de documentare, au fost înregistrați doar dacă au fost furnizați de către curatori. Această inițiativă a îmbunătățit, de asemenea, procesul de evaluare a colecțiilor noastre. În 1998 a fost finalizată o bază de date electronică simplă pentru colecțiile noastre.

Totuși, în ultimii ani, datorită cererii tot mai mari de acces la colecții și noilor nevoi ale diferitelor muzee, baza de date electronică simplă a colecțiilor a devenit insuficientă pentru noile cerințe. Nu numai că a fost incapabilă să furnizeze datele administrative necesare muzeelor, ci funcțiile de căutare în această bază de date nu au fost eficiente datorită folosirii inconsistente ale standardelor de documentare preluate de la prima bază de date. Folosirea termenilor generici de referință în descrierea unui artefact nu a ajutat la facilitarea căutărilor utilizatorilor, deoarece au fost făcute prea multe înregistrări irelevante în data de baze a colecțiilor, atunci când a fost folosit un termen generic de referință în loc de descriptorii specifici pentru un obiect. Absența unei imagini digitale în baza de date a colecțiilor a făcut posibilă distincția pentru înregistrările irelevante. Muzeele au început să își creeze propriile lor baze de date pentru a-și acoperi necesitățile. Informațiile adiționale despre colecții, consecință a unor cercetări suplimentare, nu au fost integrate, ci salvate în diferite baze de date. Managementul cunoștințelor nu a fost efectiv și riscăm să pierdem aceste conținuturi valoroase, datorită faptului că informația nu a fost integrată. Așa au fost făcuți primii pași spre îmbunătățirea standardelor de documentare a colecțiilor.

În 2003, Comitetul Național al Patrimoniului a pornit crearea unei baze de date de imagini digitale și a Sistemului Integrat de Management al Colecțiilor Muzeelor (Integrated Museum Collections Management System, prescurtat IMCMS). Dezvoltarea lui IMCMS a furnizat o excelentă platformă pentru Centrul de Conservare al Patrimoniului, iar muzeele au discutat modalitățile de a rezolva probleme legate sau cauzate de standarde de documentare inconsistente. A fost format un comitet, alcătuit din cei mai reprezentativi curatori și administratori din muzee, arhivari și personalul de resurse vizuale din CCP. În acest forum, am rezolvat următoarele probleme:

- Admiterea unui standard de documentare recunoscut internațional pentru colecțiile noastre pentru a facilita viitoare inoperabilități între sistemele de baze de date;

- Bazele de date ale colecțiilor, „de buzunar“, ale muzeelor, conținând informații valoroase despre obiect, inclusiv cele de conservare, depozitare permanentă și locația actuală a artefactelor, au fost integrate în IMCMS;

- Din punct de vedere administrativ, achizițiile și procesele de documentare ale artefactelor au fost modernizate. Datele colecțiilor au fost introduse direct în IMCMS, încă de la începutul procesului de achiziție, de către curatori care își cunoșteau cel mai bine colecțiile (și nu de către personalul angajat în introducerea de date în baza de date). Există, de asemenea, o măsură de responsabilizare și control;

- Am căzut de acord cu sugestia muzeelor de a reinstaura folosirea unor descrieri mai specifice în locul termenilor generici de referință din IMCMS. Acest fapt a avut ca scop facilitarea căutării în IMCMS;

- Muzeele și CCP au căzut de acord, de asemenea, asupra nivelului nostru de angajament, de a introduce

informațiile ce lipsesc din înregistrarea colecțiilor prin acțiuni potrivite, de exemplu, căutare și verificare;

Este nevoie de mai mult timp și un efort mai mare pentru a rezolva unele probleme imediate. Nu am fost capabili să rezolvăm următoarele probleme:

- * Dezvoltarea unui lexicon pentru Colecțiile noastre Asiatice;

- * Introducerea conținutului de căutare al tuturor informațiilor în IMCMS la zi. Aceasta mai ales pentru colecțiile de dinainte de 1991;

- * Verificarea integrității informațiilor ce au fost preluate din prima și din a doua bază de date în IMCMS;

În direcția necesității de a dezvolta un lexicon pentru colecțiile noastre din Asia de Sud-Est și cele locale, avem planuri de a stabili un lexicon al colecțiilor, în colaborare cu un grup format din muzeografi, arhivari și personalități ale lumii academice pentru a alcătui un astfel de lexicon. Recunoaștem că o bază de date nu poate funcționa la capacitatea sa maximă dacă terminologia și controlul sintactic nu sunt rezolvate.

În timp ce curatorii din muzee lucrează la cercetarea conținuturilor colecțiilor, Muzeele și CCP vor continua, de asemenea, să întărească conținutul colecțiilor în IMCMS, CCP tratând probleme legate de documentare și inventariere. Verificarea informațiilor înregistrate anterior este, de asemenea, parte a acestui exercițiu.

În orice standard de documentare a colecțiilor muzeale, documentarea vizuală este importantă. Ca parte a exercițiului, CCP este, de asemenea, însărcinat cu furnizarea imaginilor digitale cu rezoluție înaltă a tuturor artefactelor în IMCMS. Am introdus în jur de 50.000 de imagini digitale cu

rezoluție înaltă din baza de date, deja existentă, de imagini ale artefactelor în IMCMS. Cu aceasta, ne-au mai rămas în jur de 60.000 de artefacte ce urmează a fi digitalizate în următorii trei ani. Ne-a preocupat, de asemenea, problema copyright-ului pentru a preveni folosirea abuzivă a imaginilor colecțiilor.

CCP a avut, de asemenea, ocazia de a revedea standardele de documentare a colecțiilor din înregistrările noastre. Diferite standarde de documentare internaționale au fost studiate și adaptate pentru a se potrivi nevoilor și cerințelor noastre. Câteva exemple de astfel de standarde studiate sunt: Canadian Heritage Information Network (CHIN) (Rețeaua de Informații a Patrimoniului Canadian), (CIDOC) of ICOM, Art Information Task Force, Categories for the Description of Works of Art (AITF, CDWA); și Museum Documentation Association (MDA) a SPECTRUM. Informațiile colecțiilor care ar putea ajuta la facilitarea funcțiilor și proceselor de management ale colecțiilor noastre sunt incluse în noile noastre standarde de documentare. Ne-am aliniat standardele de documentare la IMCMS, care este în acord cu standardele Dublin Core.

Acest exercițiu nu a fost făcut în mod izolat. Tot personalul a fost implicat, de la planificare la implementare. Credem că acest lucru este important pentru a obține consistență. Toate procedeele au fost, de asemenea, documentate. Munca a început în februarie 2005 și ne-am concentrat asupra colecțiilor de dinainte de 1991, pentru că standardele de documentare pentru acest grup de colecții sunt mai dezorganizate. Există în jur de 48.000 de artefacte în această categorie. Vom prelucra restul colecțiilor anul următor.

Tocmai am pornit faza preliminară a implementării acestor pași pentru a îmbunătăți standardele de

documentare ale colecțiilor noastre și facem pași umili, dar practici, spre o primă investigare a nevoilor noastre. Sperăm să avem un standard de documentare clar și ușor de înțeles de către utilizatorii săi, astfel încât bogăția informațiilor din muzeele noastre să fie folosită și accesată și de

către alții. Viitorul plan este să lansăm IMCMS pe Internet, ca bază de date pentru colecții. Astăzi, mijloacele de acces ale publicului la colecții trebuie să atingă potențialul maxim. CCP și Muzeele Naționale își vor continua angajamentul în următorii ani pentru a fructifica acest plan.

**traducere
Mihaela Murgoci**

**A CUSTODIAN'S CHALLENGES:
A MUSEUM DOCUMENTATION STANDARD FOR EVERYONE?
EXPERIENCE FROM HERITAGE CONSERVATION CENTRE (HCC), SINGAPORE**

I would like to begin with an introduction on Singapore because it would help us better understand the context which sets the challenges to the documentation standards of our heritage collections.

Singapore is a highly urbanised and cosmopolitan city state. Characterised by tall skyscrapers, commercial buildings, landscaping and a diverse population, the city is the home to about 4 million people. Located near the equator, we get plenty of sun all year round with temperature ranging from 27°C to 35 °C and relative humidity level fluctuating between 75% to 90%. To locate us on the map, we are at the Southeast Asia region, off the southern tip of the Malay Peninsula. Its strategic geographic position provides an important channel linking the Indian Ocean to the West with the South China Sea in the East; making it the most important port city and commercial centres of Southeast Asia. The total surface area of the Republic is 685 sq km, with a multi-racial population consisting mostly the Chinese (77%), Malays (14%), Indians (8%) and Eurasians (1%). The Malays were the indigenous race. Virtually all inhabitants are descendants from immigrants from China, India and even migrants to other parts of Southeast Asia who then moved further south to Singapore. Mass migration took place soon after

the founding of Singapore in 1819 by the British. Singapore remained a British Colony until the end of the Second World War and we became a Republic in 1965. Being lack in natural endowment and resources, trade and its related activities had been the main economic support of Singapore up to mid 20th Century. Today, port services, banking and financial services, light industries, hospitality and increasingly, healthcare and the education services contribute to the economic development in Singapore.

Looking at the demographic of the settlers in Singapore and the vibrant trade activities that took place since its formation years, one could imagine the different cultures, language, arts and lifestyle these immigrants brought along with them and the exchanges taking place amongst the early settlers. Inter-marriages were common. Trading activities were not confined to India and China. Trading around Southeast Asia also opened opportunities for exposure to other cultures, religion, languages and way of life in Southeast Asia. Cultural fusion within communities is therefore common. Like all other inhabitants in other parts of Southeast Asia, the different races have developed for themselves their own version of culture, food and even languages. Because of the diversity of the population in Singapore, religious

freedom is widely practiced. We have a total of seven religions. Each racial group has to a large extent retained their own distinctive cultures. In addition to English as our first language and our working language, we have other 3 official languages, namely, Malay Mandarin and Tamil. There are also about nine other mother tongue languages, what we call "native languages" if we use them, in our collections documentation. One could therefore imagine how complex and challenging it is to document an object used by different cultures and people in Singapore. It is my pleasure to share with you how as keepers of collections, we deal with these challenges in our collections documentation procedures.

Heritage Conservation Centre (HCC), an institution of the National Heritage Board (Singapore) is tasked with custodianship responsibilities to document, manage and conserve the collections of the 3 National Museums, namely National Museum of Singapore, Asian Civilisations Museum and Singapore Art Museum. In HCC, collections management duties are undertaken by the Registration Department whereas the Conservation department takes care of both preventive and interventive aspects of conservation. Our purpose-built central repositories and conservation laboratories houses a myriad of collections from modern works of art, to precious and folk antiquities. Collections records are created in electronic and paper formats. To facilitate collections management and preventive conservation processes, most artefacts are categorised and stored according to their material composition in different climate-controlled repository rooms. Occasionally when it is hard to decide on the material composition of the artefacts, for example, the mixed media types of collections, the original functional intent of the artefact would

be the determinant in our categorisation exercise. Such categorisation methods served us well until recently. While we were able to ensure good inventory accountability and the posterity of the collections in our care, we were faced with challenges resulting from the increasing demands to access the collections both internally. The root of the problem was in the inconsistent documentation standards used for these collections and a decentralised function of the documentation process.

Historically, before the establishment of a Collections Unit in 1991, which became HCC in 1998 the documentation of the collections was done in various ways, with varying levels of information captured during the documentation process. Some collections records contained rich information but many were either incomplete or no information was captured. The kinds of information captured were also different. Some records had acquisition details but in other records, such details were not found. There were also no clear guidelines on the types and level of information to be documented in an acquisition and accessioning processes. All these were due to an absence of documentation standards in the entire process.

A lack of terminology control and thesaurus suitable for our Asian and local collections is yet another problem we face. All our collections were from the Southeast Asian region. Curators were faced with the difficult choice between using native (i.e. non-English) or English descriptors. We are aware that it is sometimes difficult to adequately describe an object if we replaced a native word with rich cultural or ceremonial connotation with plain English word. The meaning of the object is lost if we could not find a suitable word to describe it. There are many examples but for the purpose of this presentation, I would like to draw

examples from 4 types of objects to illustrate my point. For example, the Malay word '*keris*' gives quite a different meaning compared to English words 'dagger' or 'knife', although technically speaking, all descriptors are correct. Take another example, the English word 'Shrine' or 'Temple Model' cannot adequately replace the native word. "*Gopuram*". Both types of objects are used in cultural, ceremonial and religious context. If we do not use a native description to describe the objects, the context in which both objects were used would be lost.

Also, there are many ways we could describe an object. For example, we can describe a piece of textile accordingly to its functional use, the materials or the technique used in making it. We can call a tubular skirt using various terms. We can say that it is a "tubular skirt", "a sarong", a "garment", a "textile" or a "batik cloth". All terms are correct. The challenge is how we finally decide on the term to use for describing this object. The selection process can be subjective and would have an impact on the search functions of any collection database because of the wide options of choice descriptions available.

It is always ideal if an object is accurately and concisely described. To do that the use of non-English descriptor, for example, mother-tongue languages are required. The Cantonese term '*cheongsum*' cannot be adequately replaced by the English word 'dress' or words 'Chinese long dress' because there are many kinds of Chinese dresses, including Chinese costumes worn by Chinese women. '*Cheongsum*' refers to a specific type of Chinese ladies fashion.

Assuming that we have decided to use these native descriptors and we have no problems understanding them, i.e., we have the language proficiencies, our problems do not end here.

No one outside our region is able to effectively access our collections from our collections database because of the language barrier. We are only able to reach out to a handful of audiences who have the linguistic advantages. This problem is not just confined to international audience, it is also relevant locally because not everyone use all these languages.

Also, except the Malay language, the use of alphabets in these native descriptors could cause another problem since there is no 'official' or 'correct' way to spell these words. It is likely acceptable to arrange the alphabets in anyway as long as they sound like the native terms when pronounced. For example, I can spell '*cheongsum*' as '*cheongsam*' as long as they sound like the Cantonese dialect term when read. Having cited the Malay language as an exception because of the use of alphabets in writing, it is also highly possible that some Malay words are spelt differently because people from different Asian regions spell these Malay terms differently. For example, we can use the Malay words '*sarong*' or '*sarung*' to describe a tubular garment. Both spelling are correct. All these flexibilities and inconsistencies could affect the search function in collections database. Searching the manual records is near impossible and highly inefficient because of the volume of our collections. We have over 108,000 artefacts in our collections. Including records created for individual parts of an object, an estimated number of manual records one has to plough through is about half a million.

With the above challenges, steps to improve our collections documentation standards started in 1991 when the Collections Unit was formed. With the collections now centrally managed, the first standard for collections documentation was devised. This standard format provided a good documentation guideline to staff. 37

artefact categories were also created to facilitate the artefact classification process. Some artefact categories were unique to a particular museum. Photography of artefacts in 35mm-slide format also started in 1995 followed by digital photography in 2003. Attempts to control the relaxed use of terminology were made. Generic descriptions for example, garment, textiles, ceramics, sculptures were used instead of specific terms of references. Native terms which served as an elaboration were recorded if provided by the curators. This initiative had also improved our collections accountability process. A simple electronic database for our collections was also completed in 1998.

However, over the recent years, with the increasing demand to access the collections and the changing needs of the different museums, our simple electronic collections database became unable to meet these diverse needs. Not only was it unable to cater to the administrative needs of the museum, the search functions in this database was not effective because of the inconsistent use of documentation standards which was migrated from the first database. The use of generic terms of reference to describe an artefact did not help facilitate users' search because too many irrelevant records were called up from the collections database when a generic term of reference instead of specific descriptors given to objects is used. The absence of a digital image in the collections database makes distinction between records impossible. Museums started to create their own pockets of database to meet their needs. Additional information on collections from further research was not integrated but saved in different databases. Knowledge management was not effective and we risk losing these valuable contents when information is not integrated. Steps to

improve standards in collections documentation standards started.

In 2003, National Heritage Board embarked on a digital image database and the Integrated Museum Collections Management System (IMCMS). The development of the IMCMS provided an excellent platform for HCC and museums to discuss ways to solve the problems related or caused by inconsistent documentation standards. A committee comprising of representatives mostly curators and administrators from the museums, registrars and visual resource personnel from HCC was formed. In this forum, we were able to solve the following problems:

Agree on a internationally recognized documentation standard for our collection to facilitate future interoperability between systems or databases;

'Pockets' of collections databases containing valuable object information including conservation information, permanent storage and actual location of artefacts were integrated into the IMCMS;

Administratively, the acquisitions and artefact documentation processes were streamlined. Collection data were entered directly into the IMCMS from the beginning of the acquisition process by the curators (and not the hourly-rated data-entry staff) who knew their collections best. There is also a measure of accountability and control;

We are in agreement with the museums' suggestion to re-instate the use of more specific description instead of generic terms of reference in the IMCMS. This is aimed to facilitate the search function of the IMCMS;

Museums and HCC also agreed on our commitment level to patch up missing information in the collections records through appropriate actions, for example, research and verification;

More time and efforts are needed to solve some pertinent issues. We are not able to solve the below problems immediately:

Developing a thesaurus for our Asian Collections;

Bringing the research content of all data in the IMCMS to-date. This is especially for the pre-1991 collections;

Checking the integrity of the information migrated from the first and second collections database into the IMCMS;

In addressing the need to develop a thesaurus for our Southeast Asian and local collections, we have plans to set up a collections thesaurus working group comprising of curators, registrars and perhaps academics to work on this thesaurus. We recognise that a collections database could not function to its fullest capacity if terminology and syntactical control is unresolved.

While museums' curators work on researching the collection contents, Museums and HCC would also continue to beef up the collections content in the IMCMS, HCC deals with the documentation-related and inventory issues. Verification on the information previously recorded is also part of this exercise.

In any museum collection documentation standards, visual documentation is important. As part of the exercise, HCC is also tasked with providing high resolution digital images of all artefacts in the IMCMS. We migrated about 50,000 high resolution digital images from existing artefact image database into the IMCMS. With that, we are left with about 60,000 artefacts to be digitised in 3 years time. We also look into the issue of copyright to prevent the misuse of the images of collections.

HCC also took the opportunity to review collections documentation standards in our hardcopy collections records. Various international documentation standards were studied and

adapted to suit our needs and requirements. Some examples of these standards studied are Canadian Heritage Information Network (CHIN), (CIDOC) of ICOM, Art Information Task Force, Categories for the Description of Works of Art (AITF, CDWA); and the Museum Documentation Association (MDA)'s SPECTRUM. Collection information which could help facilitates our collections management functions and processes are included in our new documentation standards. We also aligned our documentation standards with the IMCMS, which is in compliance with the Dublin Core standards.

This review exercise was not done in isolation. All staff were involved from the planning to the implementation stage. We feel that this is important so that consistency could be achieved. All meeting proceedings were also documented. Work started in Feb. 2005 and our focus is on the pre-1991 collections since the documentation standards for this group of collections are more disorganised. There are about 48,000 artefacts in this category. We will on to work on the rest of the collections next year.

We have just started the preliminary phase of implementing these steps to improve the documentation standards of our collections and we are taking humble but practical steps to first look into our internal needs. We hope to have in place a documentation standard that is clear and easily understood by its users so that the wealth of information in our museums could be used and access by others. Our future plan is to have the IMCMS launched in the worldwide web as a collections resource base. Today, the avenues for public's access to the collections have yet to reach its full potential. HCC and the National Museums would continue our commitment to work on this in the next few years to bring this plan to fruition.